

DE KEI IN EEN NIEUWE GEDAANTE.

Is het U al opgevallen, dat de Kei met de ingang van 1947 een nieuwe gedaante gekregen heeft ?

Natuurlijk! Dat moet iedere lezer van ons blad dadelijk in 't oog vallen.

Wij, redactieleden, zijn erg tevreden met deze vernieuwing. En, naar wij hopen, U ook.

We zijn echter niet alleen tevreden, maar ook dankbaar. Dankbaar aan ons medelid Lt. Muysken, die met zijn vaardige en kunstzinnige pen deze fraaie tekening gemaakt heeft. Van hem zijn ook de andere tekeningen die U in dit nummer vinden zult, afkomstig.

En het ligt in onze bedoeling het hierbij niet te laten, maar ook, indien mogelijk, de ingezonden stukjes met een aardige pentekening te versieren.

Natuurlijk brengt dit grotere kosten met zich.

Voor zo'n illustratie moet een apart cliché worden gemaakt. En dat kost nogal wat.

Nu moet U echter goed begrijpen, dat het maken van een cliché niet alleen geld, maar ook tijd kost.

Voor de tekeningen bij onze vaste rubrieken is dat geen bezwaar. De cliché's daarvoor zijn eenmaal gemaakt en kunnen steeds weer gebruikt.

Maar voor de illustratie van een ingezonden stuk is dat heel wat anders. Wanneer U b.v. Dinsdag iets inlevert en daar een tekening bij gemaakt wordt, kan het onmogelijk dezelfde week gedrukt. Er zijn voor het vervaardigen van een cliché ongeveer 6 dagen nodig. Wanneer wij dus de stukjes willen illustreren moeten wij heel ruim in onze copy zitten, zodat wij een stuk, dat deze week wordt ingezonden, tot de volgende week bewaren kunnen.

Dat is tot nu toe niet het geval. Het is nu nog altijd zo, dat we net met de hakken over de sloot komen. Iedere week is het opnieuw voor de redactie de vraag: halen we 't, krijgen we 'm vol?

Aan U om hierin verandering te brengen. Dus: stuur copy!

Ds . KUYPERS.

De Redactie stelt U voor: Mevr. v. Ameijde, — de vrouw van een onzer artsen —, die het gepresteerd heeft om een plaats te veroveren als secretaresse op een particulier kantoor te Batavia.

Mevr. v. Ameijde sloot daartoe een contract in Holland, dat tot haar spijt (en zeker niet minder tot de onze) niet valt te breken.

Eind October te Batavia gearriveerd kreeg Mevr. v. Ameijde vlak voor de Kerst 5 dagen vrij om haar man en II—10 in Soerabaja te bezoeken.

Voor al de lezers in Holland heeft Mevr. v. Ameijde op ons verzoek, een deel van haar belevenissen in Soerabaja, op papier gezet en het is ons een genoegen haar hieronder aan het woord te laten.

Zoo land ik dan op 20 December 1946, om een uur of half zes op het vliegveld van Soerabaja, eigenlijk nog een beetje beduusd, dat ik nu werkelijk in dezelfde stad ben als II—10 R.I. en vol spanning, hoe en wat ik van het twee tien, dat we 22 Maart zoo opgevoerd uit Holland zagen vertrekken, zal terugvinden.

We hadden het al volkomen uit ons hoofd gezet, mijn man en ik, dat ik in Soerabaja zou komen met Kerst, want er waren duizend en één moeilijkheden. De reis was enorm duur, plaats in een vliegtuig niet gemakkelijk te krijgen en ik kon ook eigenlijk niet weg van kantoor. En dan plotseling 19 December 1946 een telefoontje: „Er is plaats voor je in een kist, die morgen om twee uur vertrekt, wil je mee?” Ik was zoo enthousiast, dat mijn directeurs het hart niet hadden om te weigeren en me zoo maar een week verlof gaven. Mijn schoonouders betaalden de reiskosten, en nu sta ik hier op dit vliegveld en heb eerlijk gezegd niet de minste notie, waar ik zijn moet, want aan veldpostadressen heb je op een burgervliegveld weinig. Diverse hulpvaardige menschen ontfermen zich echter over me, en een goed uur later meld ik mij bij onzen bataljonscommandant, die me verschrikkelijk beklagt, aangezien mijn man net aan het „front” zit, maar er ook meteen raad op weet, door mij de volgende morgen in zijn jeepje mee te nemen, als hij alle posten gaat controleren. Het is van deze tocht en de vele andere, welke ik langs alle onderdeelen van ons bataljon gemaakt heb, dat ik U vertellen wil, vrienden van twee tien, want ik zou U zoo graag laten meegenieten van het voorrecht, dat ik deze onvergetelijke week temidden van allen, die U lief zijn, heb mogen door-

brengen. Het zou een te uitgebreid verslag worden, als ik U dag voor dag zou meenemen op onze tochten, en de terugtochten, wanneer we vuil en intens moe alleen nog maar naar de mandikamer verlangen, zal ik U zeker niet beschrijven, maar ik hoop U een algemeene indruk te kunnen geven van het leven en werken van onze jongens.

's Morgens heel vroeg, als de grijze ochtendkleuren plaatst moeten maken voor de oranje en gele vlammen van de opkomende zon en de toppen der diepblauwe bergen omzweefd worden door teergtinte wolken, rijden we weg.

Passergangers komen ons in stroomen tegemoet, en de landbouwers trekken de reeds groenende rijstvelden in, hun kinderen met lawaaimakende instrumenten achter zich aan, om de rijstdievende vogels op een eerbiedige afstand te houden. Honden, katten en kippen schieten op de onmogelijkste momenten vlak voor onze auto langs, maar de overste heeft al een fantastische ervaring gekregen in het ontleden van de psyché van pluimvee en ander gedierte, zoodat we geen enkel lijk maken.

Hoe verder we komen, des te slechter wordt de weg; groote gaten en modderpoelen moeten omzeild worden en we zig-zaggen dan ook over de weg. Deze weg is een nagel aan de doodkist van alle chauffeurs, vooral van de jongens, die iedere dag deze tocht een paar keer moeten maken in verband met de voedsel- en watervoorziening van de posten.

's Morgens wordt de weg in alle vroegte nauwkeurig met mijnsweepers afgezocht, want de kans, dat er 's nachts door extremisten in de kuilen en gaten mijnen zijn gelegd, is niet denkbeeldig.

Hier en daar liggen nog kleine kampongs en dan slaan we plotseling rechts af en rijden het erf op van een bouwvallig gedekhuisje, waar een paar gezonde, bruingebrande kerels bezig zijn op het galerijtje thee te zetten. Het is de eerste post van II—10, een handjevol jongens, dat hier in alle eenzaamheid zit om de bevolking van de omringende kampongs te beschermen. Wat ze gemaakt hebben en nog maken van deze primitieve woninkjes is ongelooflijk. Steenen vloertjes zijn in de kamertjes gelegd, de dubbele wanden zijn afgebroken, zoodat het ongedierte behoorlijk verdelgd kan worden, om de huisjes zijn paden van steenen of schelpen gemaakt welke leiden naar de latrines en mandikamer, omdat de jongens anders bij een fiksche regenbui tot ver over hun enkels in de blubber zouden zakken. Een groot watervat van circa 1 M³, dat iedere dag door aanvoer gevuld en ververscht moet worden, vind ik op iedere post.

De orde en netheid binnenshuis en om de gebouwtjes is frappant.

Aan de wanden boven de bedden hangen de foto's van vrouwen en meisjes en overal hangen of staan kooitjes met alle mogelijke dieren er in. Rijstvogeltjes, klapperratjes, papegaaien en niet te vergeten „aapjes”, in alle soort en grootte. Overal bloemen in sigarettenblikjes, honden en katten bij hoopjes en zelfs tref ik op een post een klein inlandsch jongetje aan, een wees, die door de jongens geadopteerd is en overal met hun meetrekt. Hij wandelt daar rond in een soldatenbroekje en een petje op en zijn zwarte glunderoogjes stralen van tevredenheid. Keesje hebben de jongens hem gedoopt en hij heeft het bar goed bij zijn pleegvaders. Keesje leert ook Nederlandsch en zijn „Dag Overste” komt er ontzettend plechtig, doch heel duidelijk, uit. De stemming onder de jongens op deze posten, zoo ver van de stad, is reusachtig. Ze zitten hier zes weken en krijgen dan veertien dagen rust in de stad.

(wordt vervolgd).

PROEVE VAN EEN MINNEBRIEF.

HoogEdelGestrenge Mijnheer.

Naar aanleiding van de ontmoeting moet ik U bekennen, dat ik liefde voor U heb beetgepakt. Maar ja, betoel, ik ben soo verlegen ja, om mijn gevoelens open en bloot voor UHoogEdelGestrenge neer te leggen.

U moet niet geloven dat ik den draak met U spot, want elke keer als ik U zie, mijn arme hartnja gaat niet van Boem Boem, maar van ketjeplok, ketjeplok. Mijn hart vliegt naar mijn keel, mijn verstand gaat naar boven, mijn ogen gaan pas links, pas rechts en mijn mond met Uw mond precies als eendjes van blik met magneet aangetrokken.

Onlangs ik flaneer langs de dek. U toen knipoogde met mij en door deze fijt, deze heuglijke fijt, ik ga pas schrijven aan U. Ik hoop U vindt mijn minnebrief njang mooi en ik smeeek U zeg ja, ik zeg ja en Uself zeg ook ja. Wij gaan dan door tot ophouden van elkaar.

Deze reis is al bijna op, maar daarom niet getreur ja. Wij gaan dan maar trouwen met handschoenen ja. Ik gebruik dan roos op mijn buik, schoenen met ghooge hakken, jurk als Parisen. Wadoeh, zoo liep ja deze!

Nah, mijnheer, mijn woorden zijn al op en ik verwacht gunstig antwoord van U ja? Ik zeg daarom: Dag Toet, tot Donderdag in Krawand en ik verblijf in blijde verwachting.

Joers Prullie.

Deze brief kwam ons door een gelukkig toeval in handen.
Misschien kunt U er iets van leeren. Red.

WELFARE-EXPRESS

Soldaten moeten ontspanning hebben,
zo dachten ze in Nederland.
Men stak de koppen bij elkaar,
men pakte het aan met vaste hand.

Een cabaret werd er geboren.
Vijf man sterk, dat zich samen sloot.
Wat zij presteren is ongelooflijk.
Enthousiasme was ook groot.

'k Heb ze zelf zien spelen, pianist,
confrencier, zang, alles was even goed.
Ze kwamen uit Holland voor onze jongens
En dat gaf ons weer eens moed.

Ze brachten groeten uit ons Holland
't landje aan de Noordzee
't Was een genot, om dat te horen
Je leefde dan helemaal weer mee.

Hulde aan Cabaret-Welfare
dat ons niet vergeten heeft.
En terug in 't koude Landje
vertolk daar dan wat in ons leeft.

VAN ALLES EN NOG WAT.

Luisteraars, — hebt u wel eens het verhaal gehoord van die haan, die ernstig ontevreden was over het formaat van de eieren die zijn kippetjes legden? Veel en veel te klein vond ie ze. Helemaal niks om nou eens over op te scheppen tegenover zijn buurt- en soortgenoten.

Dag-aan-dag sprak hij enkele bemoedigende woorden tot zijn hennetjes en spoorde ze tot het uiterste aan. Van alles-en-nog-wat liet ie ze slikken, — maar helaas, — het ideale ei (waarvan ie in z'n trotse hanen-dromen droomde) werd niet gepresteerd! Ten einde raad kreeg ie 'n inval. Op 'n goede morgen wandelde hij, op z'n eentje, naar een ver weggelegen passaar en kocht daar 'n enorm-groot struisvogel-ei. De kippen, genietend van deze ongekende rust en stilte, waren net met elkaar overeengekomen vandaag

maar eens helemaal vrij-af te nemen en geen enkel ei te leggen, — toen plotseling de haan het erf op kwam stappen! Nu eens met z'n kop, — dan weer met 'n schouder, — dan weer met een poot werkte hij moeizaam het struisen-ei voor zich uit. Nieuwsgierig als ze zijn, kwamen de kippen van alle kanten toerennen, om te zien wat er aan de hand was. Toen zij eindelijk uitgekakeld waren en de haan uitgehijgd, — zette deze laatste met een trots gebaar één poot bovenop het struisen-ei, keek op z'n haans-superieur de kring der kippen rond en zei toen: „Dames, — het is niet om u te ontmoedigen, integendeel — het is om u allen áán te moedigen, dat ik gemeend heb u te laten zien, wat er op uw gebied in het buitenland gepresteerd wordt!” — Het resultaat was verbijsterend. Alle kippen kregen op slag een kippen-flauwte en waren, toen ze weer bij kwamen, voor goed van de leg af! — 'n Ouderling in m'n eerste gemeente in Holland zou (als ie dit verhaaltje hoorde) zeggen: „Daar zit wel wat in!” En gelijk zou ie hebben! —

— Natuurlijk bedoelde die haan het reuze-goed! Maar het resultaat was precies tegenovergesteld aan zijn verwachtingen. Waarom? *Omdat ie het ón-mogelijk eiste van zijn harem.* — Luisteraars, — ik krijg wel eens de indruk dat er hier in Indië en in Nederland veel te veel van zulke „haantjes” rondstappen. Er wordt vaak van het psychische weerstandsvermogen en het goed-vertrouwen van „boeren-burgers-en-buitenlui” (om van ons, militairen nog maar helemaal niet te spreken) 'n boven-menselijke prestatie verwacht. Laten we aannemen, dat ook deze haantjes te goeder trouw zijn. Toch spelen ze een uiterst gevaarlijk spelletje! En ik ben er vast van overtuigd dat deze „haantjes” er goed aan zouden doen, met zich bijtijds te spiegelen aan hun soortgenoot uit dit verhaal. Zowel in het belang van hun eigen positie als „haan”, als ter voorkoming van soortgelijke désastreus gevolgen als ik u zo even vertelde! — En dit klemt des te meer, omdat het ei dat zij binnenrollen, verdacht veel weg heeft van een enorm windeil!

Goedenavond luisteraars!

Dit is een radiopraatje dat door Ds. C. D. Buenk gehouden zou worden, indien het niet afgekeurd was door.....de L.V.D.

Red.

EEN VERSCHIL.

Als veldprediker kom je natuurlijk overal, in de ziekenzaal en het hospitaal en vanzelfsprekend ook in de arrestantenlokalen.

En dan kun je zo het een en ander horen.

Nu is het me opgevallen hoe groot het verschil in toon is tusschen de jongens in de ziekenzaal (resp. hospitaal) eener — en die in het arrestantenlokaal anderzijds. Als je in de cellen komt, duurt het niet lang of er slaat een stroom van critiek en gekanker over je heen. Er heerscht een bittere toon. Er deugt van alles niets. Van de officieren en onderofficieren niet, ja, van het hele bataljon niet. Alles bijeen is het, naar het oordeel van de jongens hier, een grote rotzooi. Kom je daarentegen in de ziekenzaal dan hoor je niets van dit alles of toch zeer weinig. Daar heerscht een heel wat vriendelijker, prettiger toon.

Hoe zou dit toch komen? Probeert U eens het antwoord hierop te geven. Ik wil het ook doen. Ik geloof, dat het zo is. Als je in de cel zit, dan is dat natuurlijk, omdat je iets fout gedaan hebt.

En als wij menschen fouten maken dan willen we dat graag een beetje goed praten en onszelf verontschuldigen en rechtvaardigen. 't Liefst zouden we zolang praten, tot een ander en wijzelf geloven konden, dat het toch eigenlijk helemaal niet verkeerd was, wat we deden. Of, dat het toch niet onze, maar de schuld van een ander was.

Uit diezelfde neiging om onszelf in een beter daglicht te plaatsen, komt, dunkt mij, ook het hier gesignaleerde verschijnsel voor.

Het is blijkbaar voor ons, als we fout geweest zijn, een troostrijke gedachte, dat een ander ook fout is en eigenlijk nog veel foutter dan wij.

Ja, wie zich aan een ander spiegelt, spiegelt zich zacht. Hoe zwarter de anderen, hoe witter jezelf bent. En de conclusie is dan natuurlijk, dat het toch wel heelemaal mis en onrechtvaardig is, dat je daar in die cel knijp zit. En dan zijn we, waar we wezen willen.

Is het nog nodig te zeggen, dat we dan net *niet* zijn, waar we wezen moeten? En dat dit heelemaal niet de goede manier is om je fouten af te reageeren? En de troost, die we putten uit de fouten van een ander toch wel een bijzonder schrale troost is?

Doch ik wil niet alleen een verschil noemen, maar ook een overeenkomst. De overeenkomst tusschen cel en ziekenzaal is, dat de jongens het allen op prijs stellen, wanneer je hen komt bezoeken.

En dat is fijn!

DS. KUYPERS.

WIST U DAT :

Batavia ons fata morgana's van zoute haring, gerookte en gekookte ham, rookvlees en rookworst heeft voorgespiegeld?

de B.K.M. dit tracht te verontschuldigen door te wijzen op de enorm hoge kosten hieraan verbonden?

Ome Willem niet ingedeeld wordt bij parade's omdat hij met z'n knieën moet sturen?

we in ons Bataljon een „Toean besar ketjil” rijk zijn?

OPLOSSING RANGEERPUZZLES.

1. Was de wagon B er niet, dan moesten L en A van plaats verwisseld worden.

L trekt dan eerst A naar rechts, tot voorbij Q en brengt A vervolgens op de draaischijf.

Nu gaat L naar rechts tot voorbij Q, dan naar links tot voorbij P en dan naar de linkerkant van de draaischijf. L neemt dan A mee naar links tot voorbij P, en gaat vervolgens met A terug tussen P & Q.

Precies hetzelfde maar dan in omgekeerde richting kan nu ook gedaan worden met wagon B. De wagon A en de locomotief L houden we steeds aan elkaar.

2. De 2e puzzle is slechts in schijn moeilijker, daar ze in een groter aantal puzzles telkens met één wagon, welke met de locomotief van plaats moet verwisselen, is te verdelen. Bij sommige dier kleinere puzzles moet men L met één of meer daaraan bevestigde wagons te zamen als locomotief beschouwen. Wagons, welke in de weg zouden staan, worden eerst opzij geschoven tot links van P of rechts van Q.

Van de goede oplossingen krijgt M. Moesman (3e Cie) na loting een pakje Am. cigarettten.

JO KRABENBOS en AFKE HARINGSMA

wensen hiermede Officieren, Onderofficieren, Korporaals en Manschappen van 11-10 R.I. een gelukkig en voorspoedig 1947 toe.